

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3873/2565

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นาย น.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 7, ป.วิ.อ. มาตรา 39, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 185, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4

ย่อ / หลักกฎหมาย

ข้อตกลงของผู้เสียหายกับจำเลยไม่มีข้อความใดแสดงให้เห็นว่าผู้เสียหายตกลงสละสิทธิในการดำเนินคดีอาญาแก่จำเลยในทันที เป็นเพียงข้อตกลงที่ให้โอกาสแก่จำเลยในการผ่อนชำระหนี้ตามเช็คเท่านั้น กรณีที่ผู้เสียหายจะไม่ติดใจดำเนินคดีทั้งทางแพ่งและอาญาแก่จำเลย รวมถึงการถอนคำร้องทุกข์ก็เป็นเงื่อนไขที่ผู้เสียหายจะปฏิบัติในภายหน้าหากจำเลยผ่อนชำระหนี้แก่ผู้เสียหายจนครบถ้วน จึงไม่เป็นสัญญาประนีประนอมยอมความที่ทำให้มูลหนี้เดิมตามเช็คระงับไปแต่อย่างใด ทั้งไม่มีผลเป็นการยอมความโดยชอบตามกฎหมาย เมื่อจำเลยยังมีได้ใช้เงินตามเช็คทั้งสองฉบับให้แก่ผู้เสียหาย และหนี้ที่ได้ออกเช็คเพื่อใช้เงินนั้นก็มิสิ้นผลผูกพันตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 7 คดีจึงยังไม่เลิกกัน สิทธิของโจทก์ในการนำคดีอาญามาฟ้องไม่ระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 และนับโทษของจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ.3009/2561, อ.3010/2561, อ.4165/2561, อ.4989/2561 และ อ.5457/2561 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยานโจทก์ จำเลยขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพตามฟ้อง และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 (ที่ถูก มาตรา 4 (1) (2)) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำนวน 2 กระทง จำคุกกระทงละ 2 เดือน รวมจำคุก 4 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 2 เดือน ส่วนที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อจากคดีอื่นให้ยก เนื่องจากไม่ปรากฏว่าคดีดังกล่าวมีคำพิพากษาแล้ว จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาตรวจสอบสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นฎีกาฟังยุติว่า ในวันนัดสืบพยานโจทก์ จำเลยแถลงขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพตามฟ้อง นายเชาราบห์ กรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนผู้เสียหายและจำเลยร่วมกันแถลงต่อศาลว่า ผู้เสียหายและจำเลยเจรจาตกลงกันได้ โดยผู้เสียหายให้จำเลยผ่อนชำระหนี้ตามเช็คพิพาททั้งสองฉบับ จำเลยจะชำระเงิน 100,000 บาท ให้ผู้เสียหายภายในวันที่ 15 มกราคม 2563 ส่วนที่เหลือจะชำระให้ไม่ต่ำกว่าเดือนละ 20,000 บาท ทุกวันที่ 15 ของเดือน เริ่มชำระงวดแรกวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2563 และจะชำระให้เสร็จสิ้นภายใน

เวลาไม่เกิน 2 ปี นับแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 หากจำเลยผ่อนชำระหนี้แก่ผู้เสียหายครบถ้วนแล้ว ผู้เสียหายไม่ติดใจดำเนินคดีทั้งทางแพ่งและอาญาแก่จำเลยและจะถอนคำร้องทุกข์ หากจำเลยไม่ปฏิบัติตามที่ตกลงกัน ผู้เสียหายจะขอให้ศาลพิจารณาคดีและมีคำพิพากษาต่อไป ตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้น ลงวันที่ 28 พฤศจิกายน 2562 มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า ข้อตกลงดังกล่าวของผู้เสียหายและจำเลยเป็นการระงับข้อพิพาทตามเช็ค อันมีผลทำให้สิทธิในการดำเนินคดีอาญาระงับไปหรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า พฤติการณ์ที่ผู้เสียหายยินยอมให้จำเลยผ่อนชำระหนี้และเลื่อนคดีมาโดยตลอดถือว่าผู้เสียหายไม่ประสงค์ดำเนินคดีอาญาแก่จำเลยแล้ว เป็นการยอมความโดยชอบด้วยกฎหมาย เห็นว่า ข้อตกลงดังกล่าวไม่มีข้อความใดแสดงให้เห็นว่าผู้เสียหายตกลงสละสิทธิในการดำเนินคดีอาญาแก่จำเลยในทันที เป็นเพียงข้อตกลงที่ผู้เสียหายให้โอกาสแก่จำเลยในการผ่อนชำระหนี้ตามเช็คเท่านั้น กรณีที่ผู้เสียหายจะไม่ติดใจดำเนินคดีทั้งทางแพ่งและอาญาแก่จำเลย รวมถึงการถอนคำร้องทุกข์ก็เป็นเงื่อนไขที่ผู้เสียหายจะปฏิบัติในภายหน้าหากจำเลยผ่อนชำระหนี้แก่ผู้เสียหายจนครบถ้วน จึงไม่เป็นสัญญาจะประนีประนอมยอมความที่จะทำให้มูลหนี้เดิมตามเช็คระงับไปแต่อย่างใด ทั้งไม่มีผลเป็นการยอมความโดยชอบด้วยกฎหมายตามที่จำเลยฎีกา เมื่อจำเลยมิได้ใช้เงินตามเช็คพิพาททั้งสองฉบับให้ผู้เสียหาย และหนี้ที่ได้ออกเช็คเพื่อใช้เงินนั้นก็ไม่มีผลผูกพันตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 7 คดีจึงไม่เลิกกัน สิทธิของโจทก์ในการนำคดีอาญามาฟ้องไม่ระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 ส่วนที่จำเลยฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยในสถานเบาและรอกการลงโทษจำคุกนั้น เห็นว่า จำเลยออกเช็คพิพาท 2 ฉบับรวมเป็นเงิน 700,000 บาท ผู้เสียหายให้โอกาสแก่จำเลยผ่อนชำระ แต่ไม่ปรากฏว่าจำเลยชดใช้หรือพยายามจะชดใช้เงินตามเช็คให้แก่ผู้เสียหายแต่ประการใด ที่จำเลยฎีกาอ้างว่าจำเลยมีภาระต้องเลี้ยงดูครอบครัว หากจำเลยถูกลงโทษจำคุกจะทำให้ครอบครัวได้รับความเดือดร้อนก็เป็นเพียงเหตุผลและความจำเป็นส่วนตัวของจำเลยเท่านั้น ส่วนอาการเจ็บป่วยเป็นโรคอารมณ์สองขั้ว จำเลยสามารถรักษาด้วยการรับประทานยาเช่นที่ได้รับการรักษา กรณีความจำเป็นที่จำเลยยกขึ้นอ้างดังกล่าวยังไม่เป็นเหตุผลเพียงพอที่จะลงโทษสถานเบาและรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยได้ ที่ศาลล่างทั้งสองลงโทษจำคุกจำเลย 2 เดือน โดยไม่รอกการลงโทษให้แก่จำเลยนั้น เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ฎีกาของจำเลยทุกข้อฟังไม่ขึ้นอย่างไรก็ตาม การที่จำเลยไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน และศาลล่างพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลยระยะสั้น สมควรแก้ไขดุลพินิจในการกำหนดโทษเสียใหม่เพื่อให้เหมาะสมแก่รูปคดี โดยให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215, 225 และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแพ่งต่งชั้น ศาลแพ่งพระโขนง ศาลแพ่งมีนบุรี ศาลอาญาต่งชั้น ศาลอาญาพระโขนงและศาลอาญามีนบุรี พ.ศ. 2562 มาตรา 10 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้เปลี่ยนโทษจำคุกจำเลยเป็นกักขังมีกำหนด 2 เดือน ตามประมวลกฎหมาย มาตรา 23 นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ธัชพงศ์ วิสุทธิสังวร · ชลิต กุณินะสมิต · กิรติ เชียงปวน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/>

